

Тъдѣва бродѣжъ, като звѣрь. . . .
 О, честь проклета! О, день черъ!
 И трѣбва. . . много днесъ да знамъ,
 А желядъ малко азъ да ямъ. . . .
 Уви, за всичко кой е кривъ? —
 Азъ! . . . И виновенъ и нещастенъ — сѣ азъ!
 Баща ми, но ахъ! . . . Него азъ не слушахъ
 И не желяжхъ книга да се учъ.
 Захвърлихъ лудо книги и тетради,
 Па рекохъ смѣло: ще забѣгнъ, тате!
 А той — баща ми, добрий ми бащица —
 Извади ключа и изрече тихо:
 „Въ ковчега съ жълтия пѣтелъ
 Ще пайдешъ цѣлия свой дѣлъ.
 Вземи го, синко, и иди си сбогомъ!“ . . .
 Да, тъкмо тъй бѣ. Взахъ го и излѣзохъ.
 Въ ковчега, право, добъръ дѣлъ намѣрихъ:
 Хиляда жълти. . . . Взахъ ги и потеглихъ.
 Та тукъ, та тамо, та въ тазъ пуста земя!
 Богатъ търговецъ, божемъ, се нарекохъ
 И бързо, бързо стока засъбирахъ.
 Каква бѣ тази пуста търговия —
 Не знамъ и днеска. Знамъ, че слѣдъ година
 Ни стока имахъ, ни една парица. . . .
 А гладъ настанъжъ. . . . На кѣдъ?
 Па хайдѣ, рекохъ, по добрѣ
 Край други хора дано се замогнъ!
 И станъжхъ калфа, но ме не държахъ
 За твърдѣ дълго. Тогасъ ратай станъжхъ —
 Испадихъ ме; другадѣ отидохъ —
 И тамъ не бидѣ; до като най-послѣ
 Свинарь испаднъжхъ при тозъ господина,
 Та желядъ вмѣсто хлѣбъ да ямъ! . . .
 Ахъ, Боже! . . . Боже! . . . Кой е тамъ? (*взира се*)
 Баща ми . . . татко! (*пада на колѣнъ*).

Явление V.

Иванчо и Баща му

Бащата. Сине мой! . . .